

UNIVERSITATEA DE VEST
"VASILE GOLDIȘ"
din ARAD

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДВНЗ «УЖГОРОДСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ»
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ КАФЕДРА КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА
ТА ПОРІВНЯЛЬНОГО ПРАВознавства
ІНСТИТУТ ДЕРЖАВИ І ПРАВА КРАЇН ЄВРОПИ
НАУКОВО-ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ ТЕОРІЇ ТА ПРАКТИКИ ПРАВОСУДДЯ
АСОЦІАЦІЯ МІЖНАРОДНОГО ОСВІТНЬОГО
ТА НАУКОВОГО СПІВРОБІТНИЦТВА
ЮРИДИЧНИЙ ФАКУЛЬТЕТ УНІВЕРСИТЕТУ ІМ. В. ГОЛДІША
(М. АРАД, РУМУНІЯ)

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВЕ БУДІВНИЦТВО НА ЗЛАМІ ЕПОХ: ПОШУКИ ОПТИМАЛЬНИХ МОДЕЛЕЙ

*Матеріали міжнародної
науково-практичної конференції*

*(присвяченої 30-тій річниці з дня проголошення
незалежності України)*

23 серпня 2021 р.

УДК 342.4(063)
К 65

К 65 Конституційно-правове будівництво на зламі епох: пошуки оптимальних моделей: матеріали міжнародної науково-практичної конференції (присвяченої 30-тій річниці з дня проголошення незалежності України), м. Ужгород, 23 серпня 2021 р. Ужгород: Ужгородський національний університет, 2021. – 278 с.

У збірнику представлено стислий виклад доповідей і повідомлень, поданих на міжнародну науково-практичну конференцію «Конституційно-правове будівництво на зламі епох: пошуки оптимальних моделей», яка відбулася на базі юридичного факультету Ужгородського національного університету 23 серпня 2021 р.

УДК 342.4(063)

© ДВНЗ «Ужгородський
національний університет, 2021

© Видавництво «РІК-У», 2021

Перегуда Є.В.

*доктор політичних наук, професор,
Заслужений працівник освіти України,
Лауреат Премії імені Ярослава Мудрого
Національної юридичної академії ім. Я. Мудрого,
Київський національний університет будівництва і архітектури,
м. Київ, Україна*

ЕВОЛЮЦІЯ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ: РЕСТРОСПЕКТИВА ТА ДЕЯКІ ПЕРСПЕКТИВИ

Емпіричний аналіз свідчить, що упродовж усіх 30 років незалежності України найбільш гострі суспільно-політичні дискусії у сфері державного будівництва точились, зокрема, навколо питання про форму державного правління. Після її зміни внаслідок Революції Гідності у 2014 році ця гострота, на перший погляд, звелась нанівець. Але наявна інсайдерська інформація дає змогу зробити припущення, що найближчими роками ці дискусії можуть спалахнути з новою силою. Це пов'язано з планами тих політичних сил, які знаходяться при владі в Україні.

Щоб зрозуміти, які нині сценарії розвитку подій у сфері державного правління є найбільш вірогідними, доцільно провести певне порівняльне дослідження, як між різними періодами політичного розвитку самої України, тобто здійснити діахронний аналіз, так й між Україною та іншими пострадянськими державами, тобто аналіз синхронний.

Ми також керуватимемося таким підходом як неонституціоналізм, згідно з яким існуючі у відповідній сфері норми та суспільно-політичні практики, а не зовнішнє середовище (економіка, культура) є чинниками

формування політичних інтересів та політичної поведінки. Хоча у низці напрямів неоінституціоналізму існують й певні розбіжності з цього приводу. Так, в інституціоналізмі раціонального вибору є різні версії, згідно з якими інститути тлумачаться або як екзогенні обмежувачі або форми гри, які визначають політичних акторів, їх поведінкові стратегії, послідовність відбору інформації, або як такі правила, що визначаються самими акторами.

При цьому особливо відзначимо, що, на відміну від «старого інституціоналізму», неоінституціоналізм тлумачить інститути ширше, включаючи до них й неформальні норми та правила, які формуються під впливом тих норм політичної культури, які домінують у суспільстві.

Форма державного правління віддзеркалює в першу чергу спосіб формування вищих органів державної влади, відносини між цими органами, а також відносини між владою та громадянами країни. Аналіз подій 1991-2014 років навколо визначення в Конституції та інших законах форми державного правління, причому не лише тих актів, які затверджувались в цей період, а й тих проєктів, які виносились на розгляд політичними силами, свідчить про те, що громадська та політична думка України формувалась в діапазоні змішаної республіки, а основна ідеологічна суперечність формувалась навколо альтернативи президентсько-парламентської та парламентсько-президентської республік, протиріччя між образами яких набули, на наш погляд, гіпертрофованого вигляду. Жоден політичний проєкт, особливо від 1993 року, не претендував, з одного боку, на виведення за межі політичного процесу фігури Прем'єр-міністра та особисте очолення Президентом уряду України, тобто на інсталяцію суто президентської республіки. З іншого боку, практично ніхто не ініціював скасування посади Президента або впровадження інших елементів, які дали б змогу тлумачити форму правління як суто парламентську республіку. Єдиним виключенням є законопроєкт №4180, який був ініційований незадовго

*Конституційно-правове будівництво
на зламі епох: пошуки оптимальних моделей*

до президентських виборів 2004 року та передбачав в перспективі перехід до обрання глави держави парламентом країни. Хоча не виключено, що він був висунутий з метою «шантажу» опозиції, щоб вона погодилась на більш поміркований варіант політичної реформи.

Отже, в цілому громадській думці України та поглядам ключових політичних сил була властива орієнтація на збереження посади Президента, який обирається на всеукраїнських виборах, має значні повноваження, в тому числі в сфері національної безпеки, зовнішньополітичної діяльності, регіонального управління, тобто на збереження вагомого політичного впливу глави держави навіть у парламентсько-президентській республіці. Прикладом є таке збереження впливу В. Януковичем у березні-вересні 2010 року, П. Порошенка та В. Зеленського, незважаючи на те, що в ці часи діяла парламентсько-президентська форма правління. Хоча ключовим чинником за цих умов була конфігурація відносин між політичними елітами, свідченням чого є порівняння вказаних президентів, наприклад, з відносно низьким політичним впливом В. Ющенка. Це говорить на користь того, що еліти завжди розглядали посаду Президента як інструмент просування своїх політичних інтересів.

Водночас, якщо розглядати спроби визначення форми державного правління в діапазоні між президентсько-парламентською та парламентсько-президентською республіками, то можна дійти висновку, що цьому процесові були властиві такі закономірності. Діючі президенти та політичні сили, які їх підтримували, переважно орієнтувались на посилення президентської влади, збільшення контролю над урядом. Натомість ті політичні еліти, які знаходились в опозиції, як правило, відстоювали збільшення політичної сили парламенту, посилення відповідальності уряду перед останнім тощо. Але по мірі наближення виборів ситуація могла змінюватись. Президент, який не міг претендувати на переобрання, особливо з огляду на обмеження термінів перебування на посаді, а

Матеріали міжнародної науково-практичної конференції (присвяченої 30-тій річниці з дня проголошення незалежності України)

також в умовах низького рейтингу діючої влади та високих шансів опозиції на перемогу на виборах, часто ініціював проведення політичної реформи, спрямованої на послаблення ваги глави держави та посилення ролі парламенту та уряду. Розрахунок міг робитися, зокрема, на те, що президент зможе «пересісти» у крісло прем'єр-міністра. Натомість опозиція за цих умов також змінювала свої ідеологічні постулати і, відчуваючи близький прихід її представника до крісла президента, висловлювалась за збереження значної ваги глави держави. В Україні прикладом цього може бути спроба реформування політичної системи у 2002-2004 роках. Аналогічні приклади можна навести також з історії інших пострадянських країн – Росії, Грузії, Молдови, Вірменії.

Нині політична ситуація в Україні є вкрай нестабільною, що не дозволяє однозначно говорити про те, що зазначені щодо попередніх часів тенденції діятимуть й тепер. Однак можливість цього існує. Передумовою є зниження рейтингу партії «Слуга народу», що яскраво проявилось під час місцевих виборів 2020 року. Й хоча популярність нинішнього глави держави випереджає показники інших політичних лідерів, вірогідність значного прирощення голосів у другому турі, м'яко кажучи, значно нижче 2019 року. Проблема полягає у формуванні потужної альтернативи діючій владі, на що вказують деякі політичні події, зокрема навколо суб'єкта управління у столиці.

Відтак не можна виключати, що за деяких умов діюча влада може ініціювати проведення політичної реформи з метою збереження якомога більшого політичного впливу провладних сил після майбутніх виборів. Логіка тут може бути та сама, що й у 2004 році, а саме зменшення повноважень та політичного впливу глави держави. Проте, на відміну від тодішніх часів, нині в Україні вже діє формат парламентсько-президентської республіки. Це дає змогу передбачити, що новий проект політичної реформи може вийти за межі зазначеного вище звичного для політичної думки України діапазону. А саме

*Конституційно-правове будівництво
на зламі епох: пошуки оптимальних моделей*

хитнутися в бік парламентської республіки. Причому не виключена спроба як обмеження посади Президента суто церемоніальними повноваженнями, так й взагалі скасування цієї посади.

За цих умов цікавими є два питання.

По-перше, яку позицію щодо такого проекту, якщо він буде винесений на порядок денний, займуть ключові опозиційні сили, особливо ті, які не претендуватимуть на президентську булаву. Багато що залежатиме тут від здатності опозиційних партій домовитись між собою. Якщо домовленості не буде досягнуто, не виключено, що частина їх може підтримати реформу.

По-друге, який механізм просування реформи буде обрано владою. Це може бути як традиційне голосування в парламенті, але для цього потрібно 300 голосів, так й референдум, до просування ідеї якого нинішня влада доклала так багато зусиль. Вибір конкретного механізму значною мірою залежатиме від здатності нейтралізувати сильних опонентів на майбутніх виборах.

Водночас, в будь-якому разі доцільним є висновок, що вірогідність подальшої політичної реформи пов'язана з виходом за межі традиційних інституційних рамок української політики та освоєнням нових інституційних форматів. Проте наскільки самоокупними стануть витрати на таку трансформацію, має з'ясуватись лише згодом.

Зміст

<i>Bzova L.G.</i> ROLUL TEORIEI ARGUMENTĂRII PENTRU ANALIZA CATEGORIEI "VALIDITATEA DECIZIEI" A CURȚII CONSTITUȚIONALE	10-14
<i>Volska I.V.</i> MODELUL EUROPEAN DE COMPETENȚĂ PROCEDURALĂ A INSTANȚELOR CONSTITUȚIONALE	15-18
<i>Бабенко Д.В.</i> КОНСТИТУЦІЯ В ПРАВОВОМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ДІЯЛЬНОСТІ ГОСПОДАРСЬКИХ ТОВАРИСТВ	19-24
<i>Бадзелюк П.П.</i> ТЕОРЕТИКО-МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ АДВОКАТСЬКОГО ІМУНІТЕТУ ЯК ОДНІЄЇ ІЗ ГАРАНТІЙ АДВОКАТСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ	25-29
<i>Берч В.В.</i> БЕЗПОСЕРЕДНЯ УЧАСТЬ НАРОДУ У ЗДІЙСНЕННІ СУДОЧИНСТВА ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ ЕЛЕМЕНТ ТРАНСПАРЕНТНОСТІ СУДОВОЇ ВЛАДИ	30-33
<i>Белов Д.М., Громовчук М.В.</i> КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ОСОБИ: ДОКТРИНАЛЬНІ ЗАСАДИ	34-43
<i>Бисага Ю.М.</i> ВПЛИВ ПРОЦЕСІВ ЦИФРОВІЗАЦІЇ НА КОНСТИТУЦІЙНІ ПРАВА ТА СВОБОДИ ЛЮДИНИ	44-47
<i>Бисага Ю.Ю.</i> КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС НОТАРІАТУ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ	48-52
<i>Васильчук Л.Б.</i> КОНЦЕПЦІЯ ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ПОЛІТИКИ У СФЕРІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВА ОСОБИ НА БЕЗПЕЧНЕ ДЛЯ ЖИТТЯ І ЗДОРОВ'Я ДОВКІЛЛЯ	53-59
<i>Гомонай В.В.</i> ПИТАННЯ ПОГЛИБЛЕННЯ ІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ ДО НАТО	60-63
<i>Грень Н.М.</i> УДОСКОНАЛЕННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДИСКРИМІНАЦІЇ ЗА ВІКОМ ВІДПОВІДНО ДО ЄВРОПЕЙСЬКИХ СТАНДАРТИВ	64-67

- Греца С.М.* ВИКОНАННЯ КОНСТИТУЦІЙНОГО ОBOB'ЯЗКУ ПО СПЛАТИ ПОДАТКІВ ЯК НЕОБХІДНА УМОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ СПРАВЕДЛИВОГО БАЛАНСУ ІНТЕРЕСІВ ДЕРЖАВИ І СУСПІЛЬСТВА **68-75**
- Гурчумелія У.І.* ОКРЕМІ ІНСТИТУЦІЙНІ ФОРМИ ЄВРОРЕГІОНАЛЬНОЇ СПІВПРАЦІ ТА МОЖЛИВОСТІ ЇХ ВПРОВАДЖЕННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ **76-82**
- Джуган В.В., Продан В.І.* ДЕРЖАВНЕ ФІНАНСУВАННЯ СТАТУТНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ В УКРАЇНІ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ПРИНЦИПУ НЕЗВОРОТНОСТІ ДІЇ ЗАКОНУ У ЧАСІ **83-93**
- Жаровська І.М.* КОНСТИТУЦІЙНІ АСПЕКТИ ДОСТУПНОСТІ СУСПІЛЬНИХ БЛАГ, ЩО ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬСЯ ДЕРЖАВОЮ **94-97**
- Заборовський В.В.* СТРАХУВАННЯ ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ АДВОКАТА: ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ **98-102**
- Іваницький С.О.* КОНСТИТУЦІЙНИЙ КОНЦЕПТ “ОРГАНИ ПРАВОПОРЯДКУ” ТА ПРОБЛЕМИ ЙОГО ЗАСТОСУВАННЯ У СФЕРІ РОЗСЛІДУВАННЯ ЕКОНОМІЧНИХ КРИМІНАЛЬНИХ ПРАВОПОРУШЕНЬ **103-105**
- Іванов А.Б.* ВИЩА РАДА ПРАВОСУДДЯ ЯК ОРГАН ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕЗАЛЕЖНОСТІ СУДОВОЇ ВЛАДИ **106-107**
- Іванов О.О.* ОСОБЛИВОСТІ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ ПРАВ ТА ОBOB'ЯЗКІВ УЧАСНИКІВ СПРОЩЕНОГО ПОЗОВНОГО ПРОВАДЖЕННЯ **108-112**
- Ісламова А.В.* ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПІДТРИМКИ БЛАГОДІЙНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПРЕЗИДЕНТОМ УКРАЇНИ **113-114**
- Кабанець К.* РЕАЛІЗАЦІЯ СТИМУЛЮЮЧОЇ ФУНКЦІЇ ДЕРЖАВИ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ОПОДАТКУВАННЯ ТОВАРНОГО СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОГО ВИРОБНИЦТВА **115-117**
- Ковальчук О.* ЛЮДИНОЦЕНТРИСТСЬКА ПРАВОВА ІДЕОЛОГІЯ В КОНТЕКСТІ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ УКРАЇНИ **118-120**

<i>Козут М.Г.</i> ДО ПИТАНЬ ОПОДАТКУВАННЯ НЕПРЯМИМИ ПОДАТКАМИ КРИПТОВАЛЮТИ В УКРАЇНІ	121-125
<i>Коломієць В.А.</i> ДО ПИТАННЯ АКсіОЛОГіЧНОГО ЗНАЧЕННЯ ПОЛОЖЕНЬ СТ. 17 КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ	126-128
<i>Копча В.В., Човганин М.І.</i> ПРАВОВЕ ВИКОРИСТАННЯ СПЕЦІАЛЬНИХ ЗНАНЬ У КРИМІНАЛЬНОМУ СУДОЧИНСТВІ. ЮРИДИЧНІ ПІДСТАВИ ЩОДО ПРОВЕДЕННЯ СУДОВИХ ЕКСПЕРТИЗ	129-138
<i>Корнеєва . . .</i>	139-142
<i>Макосій Ю.Д.</i> КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ПРОКУРАТУРИ У ФРАНЦІЇ	143-147
<i>Маркулинець А.А.</i> КОНЦЕПЦІЯ ОСНОВОПОЛОЖНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ В КОНТЕКСТІ ГЛОБАЛІЗАЦІЇ	148-153
<i>Маркулинець А.А., Продан В.І.</i> ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ЗАБОРОНИ ВІЛЬНОГО ПЕРЕСУВАННЯ ОСІБ В ПЕРІОД КАРАНТИННИХ ОБМЕЖЕНЬ	154-158
<i>Марцеляк О.</i> ІСТОРИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ 1996 р. ДЛЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ	159-166
<i>Марченко М.В.</i> АКсіОЛОГіЧНІ МАРКЕРИ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ В УКРАЇНІ У КОНТЕКСТІ МОДЕРНІЗАЦІЇ НАЦІОНАЛЬНОЇ МОДЕЛІ КОНСТИТУЦІЙНОГО КОНТРОЛЮ	167-169
<i>Медвідь А.Б.</i> КОНВЕНЦІЙНА ТА КОНСТИТУЦІЙНА РЕГЛАМЕНТАЦІЯ ФОРМИ НАДАННЯ ІНФОРМАЦІЇ ОСОБИ ПРО МОТИВИ ЇЇ АРЕШТУ ЧИ ЗАТРИМАННЯ	170-175

- Менджул М.В.* ДОГОВІР ПРО ПАРТНЕРСТВО ЯК ІНСТРУМЕНТ
ФОРМАЛІЗАЦІЇ ФАКТИЧНИХ СОЮЗІВ **176-179**
- Мішина Н.В.* ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО: КОНСТИТУЦІЙНО-
АКСІОЛОГІЧНИЙ ВИМІР **180-182**
- Нечипорук Г.Ю.* СТАНДАРТИ ВІДНОСИН ВЛАСНОСТІ У СВІТЛІ
МІЖНАРОДНОГО ЗАКОНОДАВСТВА **183-188**
- Ноняк М.В.* ДО ПИТАННЯ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОЇ ПРИРОДИ
ДИСКРЕЦІЙНИХ ПОВНОВАЖЕНЬ ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ ВЛАДИ
ТА ЇХ ВЗАЄМОЗВ'ЯЗКУ ІЗ ЗАХИСТОМ ПРАВ ЛЮДИНИ **189-191**
- Ореховський М.Л.* АКСІОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ЗАХИСТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО ЛАДУ ТА ЕФЕКТИВНІСТЬ
НАЦІОНАЛЬНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ **192-194**
- П'ятицький А.Г.* ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО
РЕГУЛЮВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ АВТОНОМНИХ
УТВОРЕНЬ У КИТАЙСЬКІЙ НАРОДНІЙ РЕСПУБЛІЦІ **195-199**
- Пархоменко С.А.* ПОВНОВАЖЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ
У СФЕРІ ІНТЕГРАЦІЇ В НАТО АКСІОЛОГІЧНИЙ ВИМІР **200-201**
- Перегуда Є.В.* ЕВОЛЮЦІЯ ФОРМИ ДЕРЖАВНОГО ПРАВЛІННЯ:
РЕСТРОСПЕКТИВА ТА ДЕЯКІ ПЕРСПЕКТИВИ **203-206**
- Петрецька Н.І.* ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО ЗАКРІПЛЕННЯ
СТАНДАРТІВ БЕЗПЕЧНОГО СЕРЕДОВИЩА
ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДИНИ В КОНТЕКСТІ ПРАВА НА
ЖИТТЯ ТА ЗДОРОВ'Я **207-213**

<i>Пирого І.С.</i> ІНСТИТУАЛІЗАЦІЯ СИСТЕМИ КОНСТИТУЦІЙНОГО КОНТРОЛЮ І КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВОСУДДЯ В УКРАЇНІ	214-217
<i>Попович Т.П., Телен Ю.В.</i> ПОНЯТТЯ ОBOB'ЯЗКУ ЗГІДНО ВЧЕННЯ С. ФОН ПУФЕНДОРФА	218-224
<i>Похил О.М.</i> , ПРАВО НА ЗАХИСТ СВОЇХ ПРАВ ЯК ЗАСІБ ПІДВИЩЕННЯ СОЦІАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ ГРОМАДЯН	225-228
<i>Продан В.І.</i> ПІДХОДИ ДО РОЗУМІННЯ ПРАВОВОЇ ПРИРОДИ ГЕНДЕРНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ	229-232
<i>Радченко О.І.</i> АКсіОЛОГІЧНІ ЗАСАДИ ПРАВОВОГО СТАТУСУ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ	233-235
<i>Сарай А.І.</i> ОСНОВИ ГЕНДЕРНОЇ РІВНОСТІ ПРИ ПРОВАДЖЕННІ СУДОЧИНСТВА	236-240
<i>Сарай Р.Д.</i> ГЕНЕЗА ПРИНЦИПУ ПОЛІТИЧНОЇ БАГАТОМАНІТНОСТІ: ЙОГО РОЛЬ ТА ЗНАЧЕННЯ	241-245
<i>Сердюк Н.А.</i> СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ ЛЮДИНИ ЯК ПЕРВИННА ДЕТЕРМІНАНТА РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВИ	246-250
<i>Сидій О.Є.</i> ЗАХИСТ ФУНДАМЕНТАЛЬНИХ ПРАВ ЛЮДИНИ ЧЕРЕЗ МЕХАНІЗМ ЗАБОРОНИ ДІЯЛЬНОСТІ АНТИДЕМОКРАТИЧНИХ ПОЛІТИЧНИХ ПАРТІЙ	251-253
<i>Сюсько М.М.</i> СПІВРОБІТНИЦТВО ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД У ФОРМІ ДЕЛЕГУВАННЯ ОДНОМУ ІЗ СУБ'ЄКТІВ СПІВРОБІТНИЦТВА ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ СПІВРОБІТНИЦТВА ВИКОНАННЯ ОДНОГО ЧИ КІЛЬКОХ ЗАВДАНЬ З ПЕРЕДАЧЕЮ ЙОМУ ВІДПОВІДНИХ РЕСУРСІВ	254-260
<i>Туряниця О.О.</i> ОBOB'ЯЗКИ ТА ГАРАНТІЇ ЯК СКЛАДОВІ КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ПРОФЕСІЙНОГО СПОРТСМЕНА	261-266
<i>Хотинська-Нор О.З.</i>	267-270